

— Тѣзи котли сж чисти!

— Все едно... Коньтъ, зеръ, не е заякъ...

— Е, добръ, нека се напиятъ!... издума готвачката, като се прозина.

Колю нахлу набързо царвулитъ и излѣзе на двора, напои конетъ, поговори съ тѣхъ, па погледна небето:

— Ще се изясни мъничко... промълви той и удари кончето по капулата.

— А-а, милва ти се, а! —

Строго каза той, когато коня се раздвижи подъ ржката му.

Колю спѣше дълбоко въ топлата постелка, когато Колчо излизаше изъ вратитъ на господарската кжща.

Въ здрачината кжщата изглеждаше нѣкакъ си тъмна, сърдита; всичкитъ капаци на прозорцитъ бѣха съвсѣмъ затворени. Колчо погледна тази кжща, спомни си за Коля, за Боря, машината, която свири и пѣе и, когато мислитъ му се спрѣха на господарката, — той силно плѣсна камшика, дръпна юздитъ и викна:

— Д-и-и! кранти!...

И шейнитъ бързо се понесоха подъ хълма и се изгубиха въ мрака. Само звънцитъ дълго още дрънкаха въ прѣдразсвѣтната тишина...

